

Warszawa, dnia 26 lipca 2021 r.

**Prokurator Prokuratury
Rejonowej Warszawa Śródmieście-
Północ w Warszawie**
Krucza 38/42
00-512 Warszawa

Pokrzywdzony:

Igor Tuleya
ul. Nowolipie 23B / 3
01-002 Warszawa
PESEL: 70082400816
reprezentowany przez adwokata
prof. dr hab. Michał Romanowski
z Kancelarii M. Romanowski i Wspólnicy
sp. k., ul. F. Klimczaka 1, Royal Wilanów,
recepcja F, 02-797 Warszawa,
adres email: kancelaria@romanowski.eu

ZAWIADOMIENIE O PODEJRZENIU POPEŁNIENIA PRZESTĘPSTWA

Działając w imieniu Igora Tuleyi (pełnomocnictwo w załączeniu - **Załącznik nr 1**), na podstawie art. 303 i 304 § 1 k.p.k. **zawiadamiam** o podejrzeniu popełnienia przez Piotra Schaba, Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, aleja "Solidarności" 127, 00-898 Warszawa:

czynu polegające na niedopuszczeniu Igora Tuleyi do wykonywania obowiązków służbowych sędziego sądu okręgowego na podstawie rzekomego zawieszenia go w obowiązkach służbowych na mocy „uchwały” Izby Dyscyplinarnej SN z 18 listopada 2020 r., II DO 74/20, mimo orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, że (i) Izba Dyscyplinarna jest zobowiązana do natychmiastowego zawieszenia swojej działalności, (ii) wydane przez nią „uchwały”, na mocy których doszło do zawieszenia sędziów, którym uchylono immunitet tracą moc prawną, (iii) system odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów w Polsce nie jest zgodny z prawem unijnym, a także (iv) zobowiązania Rzeczypospolitej Polskiej do zawieszenia stosowania przepisów regulujących możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów sądów powszechnych co w świetle obowiązku ścisłego przestrzegania zobowiązań ciężących na państwie członkowskim przez wszystkie organy Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a więc zarówno reprezentujących władzę wykonawczą, władzę ustawodawczą i władzę sądowniczą stanowi rażące naruszenie

obowiązków Piotra Schaba jako funkcjonariusza publicznego, tj. o popełnienie czynu zabronionego określonego w art. 231 § 1 k.k.

Popełnienie czynu zabronionego przez Piotra Schaba wynika z:

- 1) odmowy wykonania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przez Piotra Schaba, będącego organem władzy publicznej (tu: władzy sądowniczej);
- 2) sprzeniewierzenia się przez Piotra Schaba przysiędze sędziowskiej, zgodnie z którą sędzia ślubuje uroczyście „służyć wiernie Rzeczypospolitej Polskiej, stać na straży prawa, obowiązki sędziego wypełniać sumiennie, sprawiedliwość wymierzać zgodnie z przepisami prawa, bezstronnie według mego sumienia, dochować tajemnicy prawnie chronionej, a w postępowaniu kierować się zasadami godności i uczciwości”.

Na konieczność wykonania wyroku i postanowienia TSUE zwróciło także uwagę 95 sędziów olsztyńskich, którzy w apelu skierowanym do wszystkich zobowiązanych organów wezwali do „pełnego wykonania postanowienia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lipca 2021 r. (C-204/21) oraz wyroku tego Sądu z dnia 15 lipca 2021 r. (C-719/19), w tym do natychmiastowego zaprzestania działania Izby Dyscyplinarnej SN. Odmowa wykonania wskazanych orzeczeń stanowi nie tylko jaskrawe naruszenie obowiązującego nas prawa wspólnotowego (art. 19 ust.1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej), ale godzi również w krajowy porządek konstytucyjny (art. 91 ust.2 Konstytucji RP)”. W ślady sędziów olsztyńskich poszli sędziowie z kolejnych sądów powszechnych. Łącznie apel ten podpisało 1049 sędziów. Taki sam apel podpisali sędziowie z Dolnego Śląska, okręgu rzeszowskiego, okręgu śląskiego, okręgu gdańskiego, okręgu radomskiego, okręgu toruńskiego i wrocławskiego, Wielkopolski, apelacji szczecińskiej oraz Warszawy (w tym sędziowie SN) (jest to stan na 26 lipca, a liczba sygnatariuszy apelu stale się powiększa).

UZASADNIENIE

I. STAN FAKTYCZNY

1. W dniu 18 marca 2010 r. Igora Tuleya został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Warszawie.

Dowód: Akt powołania z dnia 18 marca 2010 r. - **Załącznik nr 2**

2. Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie Piotr Schab uniemożliwia Igorowi Tuleyi wykonywanie jego obowiązków służbowych, w tym w szczególności czynności z zakresu orzekania. Uzasadnieniem dla niedopuszczenia Igora Tuleyi do wykonywania obowiązków służbowych jest rzekome zawieszenie Igora Tuleyi w obowiązkach służbowych, wynikające z tzw. „uchwały” Izby Dyscyplinarnej SN z 18 listopada 2020 r., II DO 74/20 („tzw. „**Uchwała Izby Dyscyplinarnej SN**”).

Dowód: Pismo z dnia 2 marca 2021 r. odmawiające dopuszczenia Igora Tuleyi do pracy - **Załącznik nr 3**

Oświadczenie Sądu Okręgowego w Warszawie - **Załącznik nr 4**

Wydruk artykułu zamieszczonego w portalu tvn.24.pl pod linkiem <https://tvn24.pl/polska/sedzia-igor-tuleya-wraca-do-pracy-w-sadzie-okregowym-w-warszawie-5031980-> **Załącznik nr 5**

3. W dniu 8 kwietnia 2020 r. TSUE wydał postanowienie w postępowaniu w przedmiocie środków tymczasowych, w sprawie z wniosku Komisji Europejskiej przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (C- 791/19), orzekając iż: *“Rzeczpospolita Polska zostaje zobowiązana, natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w sprawie C-791/19, do:*
- *zawieszenia stosowania przepisów art. 3 pkt 5, art. 27 i art. 73 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r., poz. 5), ze zmianami, stanowiących podstawę właściwości Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji, w sprawach dyscyplinarnych sędziów;*
 - *powstrzymania się od przekazania spraw zawisłych przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego do rozpoznania przez skład, który nie spełnia wymogów niezależności wskazanych w szczególności w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (Niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego) (C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982); oraz*
 - *powiadomienia Komisji Europejskiej, nie później niż w ciągu miesiąca od doręczenia postanowienia Trybunału zarządzającego wnioskowane środki tymczasowe, o wszystkich środkach, które przyjęła w celu pełnego zastosowania się do tego postanowienia.”.*

4. W dniu 14 lipca 2021 r. Polska została ponownie zobowiązana do natychmiastowego zawieszenia stosowania przepisów krajowych przez TSUE. Zgodnie z postanowieniem TSUE *“Rzeczpospolita Polska zostaje zobowiązana, natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w sprawie C-204/21, do:*
- 1) *zawieszenia, po pierwsze, stosowania przepisów art. 27 § 1 pkt 1a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, zmienionej ustawą z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, i innych, na podstawie których Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (Polska) jest właściwa do orzekania w pierwszej i w drugiej instancji w sprawach o zezwolenie na pociągnięcie sędziów i asesorów sądowych do odpowiedzialności karnej, na ich tymczasowe aresztowanie, zatrzymanie lub przymusowe doprowadzenie, oraz, po drugie, do zawieszenia skutków wydanych już na podstawie tego artykułu uchwał Izby Dyscyplinarnej zezwalających na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej lub jego zatrzymanie, a także do powstrzymania się od przekazania spraw określonych w wyżej wskazanym artykule do rozpoznania przez organ sądowy, który nie spełnia wymogów niezależności wskazanych w szczególności w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego) (C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982);*
 - 2) *zawieszenia stosowania przepisów art. 27 § 1 pkt 2 i 3 ustawy o Sądzie Najwyższym, w zmienionym brzmieniu, na podstawie których Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego jest właściwa do orzekania w sprawach dotyczących statusu sędziów Sądu Najwyższego i pełnienia przez nich urzędu, w szczególności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczących sędziów Sądu Najwyższego i w sprawach z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku oraz do powstrzymania się od przekazania wyżej wymienionych spraw do rozpoznania przez organ sądowy, który nie spełnia wymogów niezależności wskazanych w szczególności w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in. (niezależność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego) (C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982);*
 - 3) *zawieszenia stosowania przepisów art. 107 § 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw i art. 72 § 1 pkt 1–3 ustawy o Sądzie Najwyższym, w zmienionym brzmieniu, zezwalających na pociągnięcie do odpowiedzialności*

- dyscyplinarnej sędziów za badanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu art. 19 ust. 1 TUE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;*
- 4) *zawieszenia stosowania przepisów art. 42a §§ 1 i 2 i art. 55 § 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, w zmienionym brzmieniu, art. 26 § 3, a także art. 29 §§ 2 i 3 ustawy o Sądzie Najwyższym, w zmienionym brzmieniu, oraz art. 5 §§ 1a i 1b ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, jak również art. 8 ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw w zakresie, w jakim uznają za niedopuszczalne, aby sądy krajowe badały spełnienie wymogów Unii Europejskiej dotyczących niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu art. 19 ust. 1 TUE w związku z art. 47 karty praw podstawowych;*
 - 5) *zawieszenia stosowania art. 26 §§ 2, 4–6 i art. 82 §§ 2–5 ustawy o Sądzie Najwyższym, w zmienionym brzmieniu, jak również art. 10 ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, przekazujących do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów braku niezawisłości sędziego lub braku niezależności sądu; oraz*
 - 6) *powiadomienia Komisji Europejskiej, nie później niż w ciągu miesiąca od doręczenia postanowienia Trybunału zarządzającego wnioskowane środki tymczasowe o wszystkich środkach, które przyjęła w celu pełnego zastosowania się do tego postanowienia”¹.*
5. W dniu 15 lipca 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydał wyrok w sprawie C-791/19 ze skargi Komisji Europejskiej przeciwko polskiemu rządowi dotyczącej modelu odpowiedzialności dyscyplinarnej polskich sędziów. TSUE orzekł, że system odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów w Polsce nie jest zgodny z prawem Unii, a Polska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z prawa Unii.

¹ Postanowienie TS z dnia 14 lipca 2021 r., C-204/21 R, Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, LEX nr 3196955.

6. TSUE wskazał w szczególności, że *„nie są dopuszczalne przepisy krajowe, z których wynika, że sędziowie krajowi mogą być narażeni na postępowania dyscyplinarne z powodu wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym. Sama bowiem wizja wszczęcia w danym wypadku postępowania dyscyplinarnego z powodu takiego wystąpienia z odesłaniem lub podjęcia decyzji o jego podtrzymaniu może negatywnie wpłynąć na faktyczne wykonywanie przez sędziów krajowych tego uprawnienia i funkcji, o których mowa w pkt 225 niniejszego wyroku”*².
7. Powyższe oznacza, że tzw. Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego jest zobowiązana do natychmiastowego zawieszenia swojej działalności, a wydane przez nią „uchwały”, na mocy których doszło do zawieszenia sędziów, którym uchylono immunitet tracą moc prawną.
8. W piśmie z dnia 20 lipca 2021 r. Wiceprezes Sądu Okręgowego w Warszawie Przemysław Radzik, zastępujący Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie Piotra Schaba, w odpowiedzi na wystąpienie Igora Tuleyi z dnia 15 lipca 2021 r. dotyczące wydania w dniu 14 lipca 2021 r. przez Wiceprezes TSUE postanowienia o środkach zabezpieczających poinformował, że *„zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2021 r. sygn. P 7/20 wymienione w tym orzeczeniu przepisy Traktatów o Unii Europejskiej i o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie, w jakim TSUE nakłada ultra vires zobowiązania na Polskę, jako państwo członkowskie UE, wydając środki tymczasowe odnoszące się do ustroju i właściwości polskich sądów oraz trybu postępowania przez polskimi sądami jest niezgodny z art. 2, 7, 8 ust. 1 oraz 90 ust. 1 w zw. z art. 4 Konstytucji RP i w tym zakresie nie jest objęty zasadami pierwszeństwa oraz bezpośredniego stosowania określonymi w art. 91 ust. 1 i 3 Konstytucji”*. Przemysław Radzik stanął na stanowisku, że *„wykonanie postanowienia z 14 lipca 2021 r. stanowiłoby o naruszeniu przepisów Konstytucji, a w odniesieniu do sędziego „stanowiłoby o sprzeniewierzeniu się złożonemu ślubowaniu, zgodnie z którym sędzia jest zobowiązany do wiernej służby Rzeczypospolitej Polskiej oraz stania na straży prawa”*. Powyższe stanowiło podstawę do ponownej odmowy dopuszczenia Igora Tuleyi do wykonywania pracy.

Dowód: Pismo Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 lipca 2021 r.
- Załącznik nr 6

² Wyrok TS z dnia 15 lipca 2021 r., C-791/19, Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, LEX nr 3196950, pkt 227.

9. W piśmie z dnia 23 lipca 2021 r. Wiceprezes Sądu Okręgowego w Warszawie Przemysław Radzik, działając z upoważnienia Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie Piotra Schaba, odmówił uwzględnienia wniosku Igora Tuleyi z dnia 20 lipca 2021 r. w sprawie umożliwienia mu przystąpienia do pracy i wykonywania obowiązków służbowych. Podstawą odmowy była tzw. „Uchwała Izby Dyscyplinarnej SN”.

Dowód: Pismo Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 lipca 2021 r.
- Załącznik nr 7

II. ZNAMIONA CZYNU ZABRONIONEGO OPISANEGO W ART. 231 § 1 KK

10. Zgodnie z art. 231 § 1 k.k. „*Funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3*”.
11. Podmiotem (sprawcą) opisanego przestępstwa może być wyłącznie funkcjonariusz publiczny. Pojęcie „*funkcjonariusza publicznego*” zostało przy tym zdefiniowane w art. 115 § 13 k.k., poprzez ustalenie zamkniętego katalogu funkcji, których sprawowanie kwalifikuje ich piastuna jako funkcjonariusza publicznego. W szczególności, funkcjonariuszem publicznym jest „*sędzia, ławnik, prokurator, funkcjonariusz finansowego organu postępowania przygotowawczego lub organu nadrzędnego nad finansowym organem postępowania przygotowawczego, notariusz, komornik, kurator sądowy, syndyk, nadzorca sądowy i zarządca, osoba orzekająca w organach dyscyplinarnych działających na podstawie ustawy;*” (art. 115 § 13 pkt 3 k.k.).
12. Czynność sprawcza polega, alternatywnie, na **przekroczeniu uprawnień lub niedopełnieniu obowiązków**.
13. **Przekroczenie uprawnień** obejmuje działania wykraczające poza granice wyznaczone przepisami prawa lub ich istotę. Funkcjonariusz publiczny działa w granicach uprawnień i obowiązków służbowych, gdy jest rzeczowo i miejscowo uprawniony do ingerencji w chronione prawem dobra podmiotu administrowanego. Ponadto, muszą zachodzić formalne i merytoryczne warunki uzasadniające zainicjowanie i realizację ingerencji, a jej przebieg musi być zgodny z przepisaną prawną procedurą jej wykonania³.

³ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2019 r., IV KK 365/18; wyr. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 23.1.2019 r., II AKa 405/18.

14. **O niedopełnieniu obowiązków** można natomiast mówić, gdy funkcjonariusz publiczny nie podejmuje określonej czynności, mimo że jest obowiązany to uczynić albo czyni to w sposób wadliwy. Może to polegać zarówno na niewykonaniu konkretnej czynności, do której był obowiązany, bądź niewykonaniu jej należycie. **Źródło obowiązków**, których **niewypełnienie** stanowi warunek konieczny realizacji znamion omawianego przestępstwa, zależy od charakteru obowiązku i może mieć **charakter ogólny, szczególny lub indywidualny**⁴. Można je scharakteryzować w następujący sposób:
- 1) obowiązki o ogólnym charakterze regulowane są najczęściej przez przepisy odnoszące się do wszystkich funkcjonariuszy lub poszczególnych ich kategorii;
 - 2) obowiązki szczególne są regulowane na ogół przepisami dotyczącymi określonej kategorii funkcjonariuszy publicznych, a więc dotyczącymi działalności poszczególnych rodzajów służb i w porównaniu z ogólnymi są bardziej konkretnie określone (np. ustawa o Policji);
 - 3) obowiązki indywidualne zawierają odpowiednie przepisy regulaminów, instrukcji, mogą nimi być również wydane przez uprawnione osoby polecenia służbowe wykonania określonych czynności⁵.
15. W doktrynie oraz orzecznictwie wskazuje się również, że obowiązki mogą wynikać z istoty danej funkcji, jeżeli nie są one określone w sposób szczególny. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 2016 r. przyjęto, że „*Pewne obowiązki funkcjonariuszy publicznych mogą wynikać z samej istoty urzędowania*”⁶. A. Zoll stwierdził, iż „*uprawnienia lub obowiązków może wynikać także z ogólnych zasad postępowania z określonym dobrem prawnym, opartych na wiedzy i doświadczeniu*”⁷.
16. Warunkiem odpowiedzialności karnej opisanej w art. 231 § 1 k.k. jest także **działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego**. Przyjmuje się, że interesem publicznym są dobra ogółu, a nie wąskiej grupy osób, z kolei interesem prywatnym są dobra

⁴ Tak też: A. Lach [w:] V. Konarska-Wrzosek (red.), *Kodeks karny. Komentarz, wyd. II*, Lex 2018, komentarz do art. 231.

⁵ R.A. Stefański [w:] R.A. Stefański (red.), *Kodeks karny. Komentarz*, Legalis 2020, komentarz do art. 231, nb. III, 3.

⁶ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 2016 r., V KK 388/15.

⁷ A. Zoll, *Komentarz. Kodeks karny., cz. szczególna*, t. II, 1999, s. 778.

określonej osoby lub grupy osób. „Interesem” jest istniejące bądź przyszłe dobro materialne lub osobiste, związane z prawidłowym funkcjonowaniem życia zbiorowego.⁸

17. Przesłpstwo opisane w art. 231 § 1 k.k. może być popełnione wyłącznie umyślnie – w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym. Typ nieumyślny penalizowany jest natomiast w art. 231 § 3 k.k.
18. Podsumowując, aby przypisać sprawcy odpowiedzialność za przesłpstwo z art. 231 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie, że:
 - 1) sprawca jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 k.k.;
 - 2) działanie sprawcy nie mieściło się w sferze przyznanych mu prawem kompetencji (lub było sprzeczne z ich istotą) **lub** (alternatywnie), że sprawca nie wykonał lub niewłaściwie wykonał ciężący na nim obowiązek; obowiązek ten może być przy tym obowiązkiem ogólnym, szczególnym lub indywidualnym, także wywodzącym się z istoty sprawowanej funkcji;
 - 3) sprawca działał na szkodę interesu ogółu lub poszczególnych podmiotów;
 - 4) sprawca działał umyślnie.

III. KWALIFIKACJA PRAWNA DZIAŁAŃ PIOTRA SCHABA

A. *Niewykonanie obowiązku ciężącego na prezesie sądu okręgowego*

19. Jak wskazano powyżej, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej kilkakrotnie, tj. w wyrokach z dnia 8 kwietnia oraz 14 i 15 lipca, uznał system odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów sądów powszechnych za niezgodny z prawem unii europejskiej i wezwał Rzeczpospolitą Polską do zaprzestania stosowania przepisów wprowadzających tę odpowiedzialność.
20. Istnienie obowiązku przestrzegania prawa Unii Europejskiej przez państwa członkowskie jest bez wątpienia warunkiem koniecznym przystąpienia do Unii Europejskiej przez każde z tych państw. Kwestią podręcznikową, znaną już chociażby studentom wydziału prawa Uniwersytetu Warszawskiego na trzecim roku, jest istnienie trzech źródeł prawa

⁸ R.A. Stefański [w:] R.A. Stefański (red.), Kodeks karny. Komentarz. Art. 231 kk, Wyd. 5, Warszawa 2020, nb. 7, legalis.pl za: wyr. SN z 13.3.1936 r., II K 2201/35, OSN 1936, Nr 10, poz. 365.

Unii Europejskiej, tj. źródeł prawa pierwotnego, źródeł prawa wtórnego oraz źródeł prawa pomocniczego.

21. Źródłami prawa pierwotnego są traktaty ustanawiające Unię Europejską, które wyznaczają ramy prawne funkcjonowania UE. Ponadto, prawo pierwotne obejmuje m.in. Kartę praw podstawowych oraz ogólne zasady prawa ustanowione przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (w tym zasadę pierwszeństwa prawa UE, co zostanie rozwinięte w dalszej części).
22. Źródłami prawa wtórnego są akty wymienione w art. 288 TFUE (rozporządzenia, dyrektywy, decyzje, opinie i zalecenia) oraz akty niewymienione we wskazanym artykule, które są znane jako „akty atypowe”, czyli komunikaty, uchwały, białe i zielone księgi.
23. Wreszcie, do źródeł prawa pomocniczego należą źródła, które nie są wyraźnie wymienione w traktatach, ale których istnienie nie jest przedmiotem żadnej debaty, tj. ogólne zasady prawa, prawo międzynarodowe oraz orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Takie samo stanowisko co do znaczenia orzecznictwa TSUE zajął Sąd Najwyższy oraz Naczelny Sąd Administracyjny, jest ono również zgodne z głoszoną przez TSUE doktryną *act éclairé*.
24. Powyższe zostało także potwierdzone wprost w Ogłoszeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 maja 2004 r. w sprawie stosowania prawa Unii Europejskiej, w którym wskazano, że: *„Na porządek prawny Unii Europejskiej składa się prawo pierwotne oraz prawo wtórne, uzupełniane orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (ETS), który został powołany w celu kontrolowania przestrzegania oraz dokonywania wykładni prawa wspólnotowego”*⁹.
25. Przystępując do Unii Europejskiej, na mocy art. 2 TUE Państwa Członkowskie zobowiązały się przyjąć unijny dorobek prawny oraz szanować wartości *„poszanowania godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, państwa prawnego, jak również poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości”* w społeczeństwie opartym na *„pluralizmie, niedyskryminacji, tolerancji, sprawiedliwości, solidarności oraz na równości kobiet i mężczyzn”*. Bez poszanowania tych wartości przez wszystkich członków UE, państwa członkowskie nie gwarantowałyby stabilności prawnej i społecznej, która stanowi warunek konieczny uczestnictwa w rynku

⁹ Ogłoszenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 maja 2004 r. w sprawie stosowania prawa Unii Europejskiej (M. P. z 2004 r. Nr 20, poz. 359).

wewnętrznym czy też współpracy w sprawach sądowych wewnątrz UE. Tą konieczność podkreśla także istnienie instytucji stwierdzenia naruszenia wartości wskazanych powyżej na mocy art. 7 TUE, którą od 20 grudnia 2017 r. Komisja Europejska stosuje do Polski.

26. Z przepisu art. 19 ust. 1 TUE wynika, że na TSUE oraz sądach krajowych państw członkowskich spoczywa obowiązek zapewnienia poszanowania i prawidłowego stosowania prawa Unii Europejskiej przez jej instytucje oraz organy krajowe. Zwrócił na to uwagę SN w wyroku z dnia 5 grudnia 2019 r., wskazując, że:

„Podczas, gdy sąd krajowy zadający pytanie rozstrzyga indywidualną sprawę, stosując się do wskazówek zawartych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości, to wykładnia prawa UE dokonana przez ten organ wiąże wszystkie kraje członkowskie a nie tylko Polskę; wszystkie sądy, a nie tylko sąd pytający i wszystkie organy, a nie tylko sądy”, a także „To sądy krajowe odpowiedzialne są bowiem za zapewnienie przestrzegania standardu unijnego w zakresie niezależności i niezawisłości w każdej rozpatrywanej sprawie, niezależnie od tego, czy formalnie w sprawie C-585/18 Trybunał opowiedział wprost na zgłaszane wątpliwości, gdyż skutki wynikające z przedstawionego tam standardu (mechanizmu procedowania) wiążą Sąd Najwyższy oraz wszystkie inne sądy i organy w Polsce, a także w innych Państwach Członkowskich”.

27. Podstawą do istnienia powyższych obowiązków po stronie państw członkowskich było podjęcie przez te państwa suwerennej decyzji o przystąpieniu do Unii Europejskiej na skutek zawarcia umów międzynarodowych, tj. Traktatu akcesyjnego oraz Traktatów unijnych. Na uwagę zasługuje wyrok TK z dnia 11 maja 2005 r., w którym wyraźnie wskazano, że: *„Wola Narodu jako suwerena uzewnętrzniła się w istotnej tu sferze w trakcie referendum upoważniającego do ratyfikacji Traktatu akcesyjnego i Aktu dotyczącego warunków przystąpienia”*¹⁰.
28. Tak jak każda umowa, tak i Traktaty wiążą państwa członkowskie jedynie na skutek złożonego przez nie oświadczenia woli. Oznacza to, że państwom członkowskim w każdej chwili przysługuje możliwość wypowiedzenia umowy i wystąpienia z Unii Europejskiej zgodnie z procedurą zawartą w art. 50 TUE, co też w ostatnim czasie uczyniła Wielka Brytania¹¹.

¹⁰ Wyrok TK z dnia 11 maja 2005 r., K 18/04.

¹¹ Zob. https://ec.europa.eu/info/relations-united-kingdom/eu-uk-withdrawal-agreement_pl

29. Tym samym, w przypadku przychylenia się do rozpowszechnianego ostatnimi czasy (błędnego) poglądu, zgodnie z którym treść orzeczeń TSUE z dnia 14 i 15 lipca 2021 r. godzą w suwerenność Rzeczypospolitej Polskiej to odpowiednim środkiem jest wypowiedzenie umowy (wyjście Polski z UE), a nie łamanie jej postanowień (naruszenie zobowiązania do przestrzegania orzecznictwa TSUE).
30. Z tego samego powodu niezrozumiałe są jakiegokolwiek rozważania na temat relacji Konstytucji oraz prawa unijnego w polskim porządku prawnym. Nie ulega wątpliwości, że Konstytucja RP jest nadrzędnym źródłem prawa w Polsce. Nie ulega także wątpliwości, że przystępując do Unii Europejskiej, Polska podjęła suwerenną decyzję i zobowiązała się przestrzegać panującego w UE porządku prawnego.
31. Zagrożenie utraty suwerenności przez Polskę na skutek przystąpienia do UE było przedmiotem pogłębionej analizy przez Trybunał Konstytucyjny, który w 2005 r. wypowiedział się o zgodności Traktatu akcesyjnego z Konstytucją. W wyroku z dnia 11 maja 2005 r. (K 18/04) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że:
- 1) *„(...) proces integracji europejskiej związany z przekazywaniem kompetencji w niektórych sprawach organom wspólnotowym (unijnym) ma oparcie w samej Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Mechanizm przystąpienia Rzeczypospolitej do Unii Europejskiej znajduje wyraźną podstawę prawną w regulacjach konstytucyjnych.”;*
 - 2) *„W oparciu o art. 90 ust. 1 Konstytucji "Rzeczpospolita Polska może na podstawie umowy międzynarodowej przekazać organizacji międzynarodowej lub organowi międzynarodowemu kompetencje organów władzy państwowej w niektórych sprawach". Przytoczone unormowanie stanowi przejaw suwerennego otwarcia się ustrojodawcy konstytucyjnego na możliwe - pod warunkami uprzednio wskazanymi - poszerzenie katalogu aktów prawa mającego powszechnie obowiązywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;*
 - 3) *„Art. 8 ust. 1 Konstytucji jednoznacznie gwarantuje postanowieniom Konstytucji status "najwyższego prawa Rzeczypospolitej Polskiej". Regulacji tej towarzyszy nakaz respektowania i przychylności wobec właściwie ukształtowanych oraz obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej unormowań prawa międzynarodowego. Świadomą decyzją ustrojodawca wprowadził do zasad naczelnych Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, i to w bezpośrednim sąsiedztwie art. 8 ust. 1, wskazanego przez wnioskodawców jako wzorzec kontroli*

konstytucyjności - zasadę wyrażoną w art. 9. Zgodnie z tym unormowaniem "Rzeczpospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego".

- 4) *„Prawną konsekwencją art. 9 Konstytucji jest konstytucyjne założenie, iż na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, obok norm (przepisów) stanowionych przez krajowego legislatora, obowiązują uregulowania (przepisy) kreowane poza systemem krajowych (polskich) organów prawodawczych. Ustrojodawca konstytucyjny świadomie więc przyjął, że system prawa obowiązujący na terytorium Rzeczypospolitej mieć będzie charakter wieloskładnikowy. Obok aktów prawnych, stanowionych przez krajowe (polskie) organy prawodawcze, w Polsce obowiązują i są stosowane także akty prawa międzynarodowego.”*
- 5) *„Art. 87 Konstytucji stanowi bowiem, że źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są m.in. ratyfikowane umowy międzynarodowe. Obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej, wyrażony w art. 83 Konstytucji obejmuje swym zasięgiem tego typu umowy.”*
32. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy zawartą w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej wszystkie organy państwa (w tym sądy) muszą respektować prawo unijne, a więc również wyroki TSUE. Zgodnie z przywołaną powyżej zasadą efektywności, ujętą w 19 ust. 1 akapit 2 TUE organy państw członkowskich mają obowiązek podjęcia wszelkich środków właściwych w celu zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z Traktatów lub aktów instytucji Unii oraz z zasadą pierwszeństwa prawa UE.
33. Zasada skutku bezpośredniego¹², pierwszeństwa¹³, oraz obowiązek wykładni „prounijnej”¹⁴ stanowią filary prawa unijnego, które są akceptowane zarówno przez władzę wykonawczą, jak i władzę sądowniczą, w tym także Trybunał Konstytucyjny¹⁵. W tej kwestii nie ma miejsca na żadną dowolność interpretacyjną.
34. Trybunał Konstytucyjny niejednokrotnie wskazywał na istnienie obowiązku wykładni „prounijnej”, którego istnienie wynika wprost z art. 9 Konstytucji, nakazującego

¹² Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 5 lutego 1963 r., 26/62, N.V. ALGEMENE TRANSPORT-EN EXPEDITIE ONDERNEMING VAN GEND & LOOS v. NEDERLANDSE ADMINISTRATIE DER BELASTINGEN, ECR 1963, nr 1.

¹³ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 15 lipca 1964 r., 6/64, FLAMINIO COSTA v. ENEL, ECR 1964, nr 585.

¹⁴ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 kwietnia 1984 r., 14/83, SABINE VON COLSON I ELISABETH KAMANN v. LAND NORDRHEIN-WESTFALEN, ECR 1984, nr 4, poz. 1891.

¹⁵ Por. wyrok TK z 31 maja 2004 r., K 15/04, OTK-A 2004, nr 5, poz. 47.

władzom publicznym przestrzegać wiążącego Polskę prawa międzynarodowego¹⁶. Także normy konstytucyjne takie jak zasada domniemania konstytucyjności ustaw podlegają interpretacji przyjaznej prawu europejskiemu dokonywanej przez TK. Oznacza to w szczególności interpretację przyjazną prawom podstawowym, a także zasadom ogólnym prawa UE.

35. W wyroku z dnia 27 maja 2003 r. (a więc po podpisaniu przez Polskę Traktatu akcesyjnego), TK stwierdził, że *„wykładnia obowiązującego ustawodawstwa powinna uwzględniać konstytucyjną zasadę przychylności procesowi integracji europejskiej i współpracy między państwami (por. Preambuła oraz art. 9 Konstytucji). **Konstytucyjnie poprawne i preferowane jest takie interpretowanie prawa, które służy realizacji wskazanej zasady konstytucyjnej**”¹⁷.*
36. Nie dopuszczając Igora Tuleyi do orzekania, funkcjonariusz publiczny Piotr Schab narusza tym samym ciężący na nim obowiązek poszanowania i prawidłowego stosowania prawa Unii Europejskiej. Piotr Schab ignoruje bowiem orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które stanowią jedno z trzech źródeł prawa unijnego, a które zobowiązują go do przywrócenia sędziego Igora Tuleyi do orzekania.
37. Identyczne stanowisko w sprawie konieczności przywrócenia do orzekania sędziów zawieszonych na skutek działań tzw. Izby Dyscyplinarnej zajęły: Forum Obywatelskiego Rozwoju – FOR, Archiwum Osiatyńskiego, Stowarzyszenie Adwokackie „Defensor Iuris”, Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia”, Krakowski Instytut Prawa Karnego, Helsińska Fundacja Praw Człowieka, Stowarzyszenie Sędziów „Themis”, Stałe Prezydium Forum Współpracy Sędziów, Stowarzyszenie Prokuratorów „Lex Super Omnia”, Amnesty International Polska, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Sędziów Sądów Administracyjnych, INPRIS – Instytut Prawa i Społeczeństwa, Stowarzyszenie im. Profesora Zbigniewa Hołdy oraz Wolne Sądy.
38. W oświadczeniu z dnia 22 lipca 2021 r. organizacje te wskazały wyraźnie, że: *„W celu uniknięcia poważnych skutków dla finansów publicznych, a w konsekwencji dla obywateli Polski, konieczne jest pełne i natychmiastowe wykonanie zarówno wyroku TSUE, jak i*

¹⁶ Por. wyrok TK z dnia 11 maja 2005 r., K 18/04, zgodnie z którym: *„Trybunał Konstytucyjny przypomina, że suwerennie ratyfikując - na podstawie wyniku przeprowadzonego referendum ogólnokrajowego - Traktat akcesyjny i Akt dotyczący warunków przystąpienia, Rzeczpospolita Polska suwerennie uznała Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską za wiążące ją prawo międzynarodowe (art. 9 Konstytucji)”*; Wyrok TK z dnia 21 września 2004 r., K 34/03, OTK-A 2004, nr 8, poz. 84;

¹⁷ Wyrok TK z dnia 27 maja 2003 r., K 11/03, OTK-A 2003, nr 5, poz. 43.

postanowienia tymczasowego wiceprezes sądu w Luksemburgu. W tym względzie poszczególne organy państwa powinny podjąć następujące działania: (...)

Prezesa sądów:

- 1) *dopuszczenie do orzekania sędziów zawieszonych w czynnościach służbowych na podstawie uchwał ID,*
- 2) *doprowadzenie do wypłaty sędziom, wobec których ID wydała ww. uchwały, wynagrodzeń w pełnej wysokości”.*

Dowód: Wydruk artykułu “Prawnicy i sędziowie apelują o wykonanie orzeczeń TSUE. Wyjaśniają, co powinno zrobić państwo” - **Załącznik nr 8**

39. Na konieczność wykonania wyroku i postanowienia TSUE zwróciło także uwagę 95 sędziów olsztyńskich, którzy w apelu skierowanym do wszystkich zobowiązanych organów wezwali do „pełnego wykonania postanowienia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lipca 2021 r. (C-204/21) oraz wyroku tego Sądu z dnia 15 lipca 2021 r. (C-719/19), w tym do natychmiastowego zaprzestania działania Izby Dyscyplinarnej SN. Odmowa wykonania wskazanych orzeczeń stanowi nie tylko jaskrawe naruszenie obowiązującego nas prawa wspólnotowego (art. 19 ust.1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej), ale godzi również w krajowy porządek konstytucyjny (art. 91 ust.2 Konstytucji RP)”. W ślady sędziów olsztyńskich poszli sędziowie z kolejnych sądów powszechnych. **Łącznie apel ten podpisało 1049 sędziów.** Taki sam apel podpisali sędziowie z Dolnego Śląska, okręgu rzeszowskiego, okręgu słupskiego, okręgu gdańskiego, okręgu radomskiego, okręgu toruńskiego i wrocławskiego, Wielkopolski, apelacji szczecińskiej oraz Warszawy (w tym sędziowie SN) (jest to stan na 26 lipca, a liczba sygnatariuszy apelu stale się powiększa).

Dowód: Wydruk artykułu “Sędziowie z Olsztyna i całej Polski: Wzywamy rząd i prezes SN do wykonania orzeczeń TSUE” - **Załącznik nr 9**

B. Działanie na szkodę Igora Tuleyi i ogółu obywateli

40. Wydawanie przez sędziego orzeczeń stanowi realizację jednej z podstawowych funkcji Państwa, jaką jest sprawowanie wymiaru sprawiedliwości, gwarantowanej przez przepisy Konstytucji RP. Jak wskazuje bowiem art. 45 ust. 1 Konstytucji RP „Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez

*właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd*¹⁸. Konsekwentnie, wszelkie naruszenia dokonywane przez osoby trzecie w zakresie praw sędziego wynikających ze stosunku służbowego, związane z uniemożliwieniem mu sprawowania funkcji orzeczniczych, prowadzą do naruszenia praw zarówno pokrzywdzonego sędziego, jak i **prowadzą w sposób bezpośredni do naruszenia praw obywateli do sądu, a tym samym szkodzą interesowi publicznemu.**

41. Należy też mieć na uwadze, że fakt istnienia tego naruszenia oraz fakt, że stanowi ono podstawę pozbawiania Igora Tuleyi jego podstawowych praw wynikających ze stosunku służbowego, w tym prawa do pracy oraz prawa do wynagrodzenia, **może oddziaływać również na zachowania innych sędziów.** Nie ulega wątpliwości, że świadomość innych sędziów w zakresie tego, że oni również mogą znaleźć się w sytuacji analogicznej do Igora Tuleyi, jeżeli nie będą oni postępować w sposób zgodny z oczekiwaniami władzy wykonawczej, w **sposób oczywisty kępuje niezawisłość sędziowską**, w szczególności w zakresie spraw, w których stroną jest Państwo. Na to zagrożenie zwrócił uwagę także Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w orzeczeniu z dnia 15 lipca 2021 r., wskazując, że *„Sama bowiem wizja wszczęcia w danym wypadku postępowania dyscyplinarnego z powodu takiego wystąpienia z odesłaniem lub podjęcia decyzji o jego podtrzymaniu może negatywnie wpłynąć na faktyczne wykonywanie przez sędziów krajowych tego uprawnienia i funkcji, o których mowa w pkt 225 niniejszego wyroku”*¹⁸.

C. *Umyślność działania Piotra Schaba*

42. Działania te są działaniami umyślnymi, o czym świadczy konsekwentne niedopuszczanie do orzekania Igora Tuleyi (w szczególności pisma z 20 i 23 lipca 2021 r., które świadczą o świadomym ignorowaniu wyroku i postanowienia TSUE) oraz oświadczenia wydawane przez Sąd Okręgowy w Warszawie, który nie zważając zarówno na polskie¹⁹, jak i europejskie orzeczenia sądowe bezprawnie nie dopuszcza sędziego Igora Tuleyi do orzekania.

Dowód: Komunikat Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 lutego 2021 r. - **Załącznik nr 10**

43. Jako sędzia sądów powszechnych, Piotr Schab ma pełną świadomość treści wyroków TSUE oraz obowiązku ich respektowania na mocy zobowiązań, które przyjęła na siebie

¹⁸ Wyrok TS z dnia 15 lipca 2021 r., C-791/19, Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, LEX nr 3196950, pkt 227.

¹⁹ Postanowienia SA w Warszawie z dnia 24 lutego 2021 r., sygn. akt II AKz 1394/20.

Polska przystępując do wspólnoty europejskiej. Wyrok TSUE wywołuje natychmiastowy efekt w europejskim, a tym samym polskim, porządku prawnym i nakłada obowiązek działania na Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie jako funkcjonariusza publicznego, co jak zostało wskazane powyżej stanowi wiedzę podręcznikową znaną już studentom prawa. Piotr Schab umyślnie i świadomie nie wykonuje zatem ciężących na nim obowiązków.

44. Biorąc pod uwagę: (i) odmowę dopuszczenia Igora Tuleyi do orzekania przez prezesa sądu okręgowego w Warszawie Piotra Schaba wbrew orzeczeniom Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; (ii) wagę naruszenia i negatywne skutki, jakie takie działanie wywołuje w sferze praw sędziego Igora Tuleyi, a także ogółu obywateli, (iii) umyślność działań Piotra Schaba, działania Piotra Schaba wypełniły znamiona czynu opisanego w art. 231 § 1 k.k.

prof. dr hab. Michał Romanowski

Adwokat oskarżony o walkę o wywoływanie efektu rozmrażającego u sędziów

Lista załączników:

- Załącznik nr 1** Odpis pełnomocnictwa dla adw. prof. dr. hab. Michała Romanowskiego
- Załącznik nr 2** Akt powołania z dnia 18 marca 2010 r.
- Załącznik nr 3** Pismo z dnia 2 marca 2021 r. odmawiające dopuszczenia Igora Tuleyi do pracy.
- Załącznik nr 4** Oświadczenie Sądu Okręgowego w Warszawie
- Załącznik nr 5** Wydruk artykułu zamieszczonego w portalu tvn.24.pl pod linkiem <https://tvn24.pl/polska/sedzia-igor-tuleya-wraca-do-pracy-w-sadzie-okregowym-w-warszawie-5031980->
- Załącznik nr 6** Pismo Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 lipca 2021 r.
- Załącznik nr 7** Pismo Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 lipca 2021 r.
- Załącznik nr 8** Wydruk artykułu “Prawnicy i sędziowie apelują o wykonanie orzeczeń TSUE. Wyjaśniają, co powinno zrobić państwo
- Załącznik nr 9** Wydruk artykułu “Sędziowie z Olsztyna i całej Polski: Wzywamy rząd i prezes SN do wykonania orzeczeń TSUE”
- Załącznik nr 10** Komunikat Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 lutego 2021 r. -